

Beredelseord Kristi Himmelfärd och Pingst 2021.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig. Låt oss tacka och be psalt 84.

Mässa 5 Sönd i Påsktiden.
(Inför Joh 16:5–11)

”–det är för ert bästa som jag lämnar er” säger Jesus
i avskedstalet och till oss idag.

Våra påsksöndagar präglas av det talet (Joh 14–17), nästan alla evangelieläsningar denna tid är hämtade därifrån: Det är talet eller undervisningen så som Johannes minns det från sista måltiden.

Där dominerar undervisningen om Jesus som kommen från Fadern och som den som nu återvänder med oss indragna i den gemenskapen.

När Jesus går kommer Hjälparen och visar vad synd verkligen är: att inte tro Jesus, vad rättfärdighet är: att Jesus är ett med vår himmelske Fader och dom: denna världen är inte den avgörande. Guds rike triumferar i kärlek. Andens vittnesbörd framför andra är vittnesbördet om Jesus och inget mindre. Andens vittnesbörd om Jesus, och Jesu förbön för sina vänner, är det som bär oss, varje dag. Där två eller tre är församlade i mitt Namn där är jag mitt ibland dem säger Jesus.

Det är det Namnet som håller oss samman. Utom det namnet går vi under. Låt oss rannsaka oss och inse hur ofta vi arbetar i våra egna namn och blockerar Guds kärleks kraft i och genom oss. Låt oss be om hans kärleks förlåtelse när vi tar emot hans kropp och blod i den heliga måltiden.

Låt oss be och bekänna:

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig. Låt oss tacka och be psalt 84.

Kvällsmässa 5 veckan i Påsktiden.
(Inför Joh 17:9–17)

Jesus försäkrar i kvällens evangelium: ”Jag ber för dem (---) eftersom de är dina! (---) Jag har förhärligats genom dem.”

Vi är Guds. Jesu utblottelse, död och begravning är också Hans förhärligande för och genom oss. Han drar in oss i Faderns Namns gemenskap. Vi förhärligas p.g.a. Jesu förhärligande–när vi lever i det förhärligandet–hans lidande, död, begravning och uppståndelse, d.v.s. vårt dop.

Jesu undervisning i avskedstalet kulminerar när han stryker under hur nära vi är i den gemenskapen, för att vi ska få hans glädje helt och fullt.

Jesus ger Guds Ord som skydd och kitt mot det onda. Sanningen i Guds Ord helgar oss. Sanningen i Guds Ord påminner om att vi är skapade till Gud som hans, och vi är återköpta som hans återfunna.

Låt oss bekänna allt det som sliter sönder den gemenskapen, som sår självförakt och högmod.
Låt oss ta emot hans förlåtelse och liv i Ordet och Sakramenten.

Låt oss be och bekänna:

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Högmässa Söndagen före Pingst
(Sakarja 14:6–9, Rom. 8:16–18, Joh 15:26–16:4)

- Nåd och Frid, ifrån Gud vår Fader och Herren,
Jesus Kristus, vare med er alla!
- Låt oss be: Rena o Gud våra hjärtan och våra
tankar, vår kropp och vår själ, så att din Son, när
han kommer, bland oss finner en beredd boning.
Genom Jesus Kristus, vår Herre.

När Salomos tempelbygge förbereds och invigs så präglar lovsångstenen allt. Lite oväntat handlar inte den långa invigningsbönen i första hand om allt lyckat och bejublat utan om olika nödsituationer som folket kan hamna i. Mitt i högtidligheten och lovsången har den mänskliga nöden och oron sin tydliga plats. Och allt avslutas med att brännoffret, hängivelsens offer, antänds av Herrens egen låga.

Där är vi nu. Kristus har i sin himmelfärd en gång för alla öppnat himlarna och intagit sin tron. Och vi ber om Andens eld som antänt hela Guds folk representerat av de tolv på Pingstdagen men samlade från jordens alla hörn.

Vi har det mycket nära: scenen med de tolv samlade med Herrens mor, jungfru Maria, mellan Kristi Himmelfärd och Pingstdagen finns uthuggen i vårt altarkors – direkt under korsets mitt.

Och vi ber med psalmistens ord, med dagens psaltarpsalms sista vers (Psalt 33:22):

- Herre låt din nåd vila över oss ty vi hoppas på dig.

Vi får lägga fram vår nöd – vad pandemin gör med oss alla – vi får bekänna våra synder och vi får i denna bön om Anden överlämna oss i Herrens händer när vi ber vår syndabekännelse i Jesu Namn.

Låt oss be och bekänna:

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig. Låt oss tacka och be Psalt 84

Kvällsmässa Pingstveckan (1).

(Joh. 7:37–39)

Jesus säger i kvällens evangelium: “Den som tror på mig, ur hans inre ska flyta strömmar av levande vatten, som Skriften säger”.

Tron på Jesus omskapar oss. Jesu namn i oss gör skillnad. Den inledande formuleringen kommer ofta att dominera hela intrycket: “Är någon törstig, så kom till mig och drick”. Men när Jesus släcker vår törst får andra del av löftena också. En förkunnare använde bilden av en tekanna som fylls till brädden så att det rinner över. Tanken går igen i Jesu möte med kvinnan vid Sykars brunn: Det vatten som jag ger ska i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv. Dag Hammarskjöld skärper kontrasten: Inte jag utan Gud i mig.

I nattvarden fylls vi alldeles påtagligt av Guds Ande i och genom Ordet materialiserat i nattvarens sakrament.

Vad gör vi men alla tankar och känslor inför detta under? Ibland behöver och kan vi sortera, ge namn, ta fram och lägga undan. Ibland kan och ska vi inte det – bara försök öva oss i att vara – inför Gud, låta oss brukas, för hans syften, se hur Hans Namn och våra liv passar så bra ihop – också de dagar när allt tycks stå på ända.

Herrens bön ger alla svaren och de rätta proportionerna. Vår himmelske far drar oss in i sitt rike. Vi får sätta namn på våra behov, inte minst behovet av syndernas förlåtelse. Han vill fylla våra liv med sin Ande till brädden – till tro och hopp för alla människor. Låt oss be och bekänna i Jesu Namn och Närvaro.

SvPsb 246

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig. Låt oss tacka och be Psalt 84

Morgonmessa (2) Pingstveckan.
(Luk 5:17–26)

I morgonens evangelium får vi erfara sanningen i Pauli insikt till Korintierna: att det finns olika nådeverkningar liksom det finns olika diakoni, men att Anden är en och densamme!

I evangeliet ser vi hur vänner bär den sjuke till Jesus. De ser ingen chans att komma fram. Då får de Nåden att se en annan väg: ner genom taket. Nåden är samtidigt flödande och mycket konkret och vardaglig: att få Nåd att se möjligheter där inga möjligheter tycks finnas. Herren skapar ännu denna dag rum där ingen plats tycks finnas. Hans rike tar gestalt genom människor som tar emot Anden och låter sig ledas av Honom. Nyckeln är tron på Gud i Jesus. Människosonen öppnar himlaporten.

Därför ska vi tro Gud om våra synders förlåtelse liksom om undergärningar av olika slag, som att vi kan samlas på detta sätt. Vi ska inte ta vare sig detta eller något annat för självklart utan tacka Gud för allt – det som är essensen i allt gudstjänstfirande – allt sammanfattat i nattvardsfirandet.

Man kan få dåligt samvete redan i jämförelsen med människens uppfinningsrikedom och oräddhet. Men se det hellre som ett uttryck för en nådeverkning, en nådegåva. Och fråga hellre: Vad är det som gör att jag kanske inte ser sådana möjligheter?

Vi behöver mer Nåd, mer Ande, och det får vi i mässan, gärna var dag.

Låt oss be om mer rum för Guds Nåd och Ande i och genom vår kropp, själ och Ande, när vi ber vår syndabekännelse, och tacka för hans under i oss, denna dag. I Jesu Namn och Närvaro.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig. Låt oss tacka och be Psalt 84

Morgonmessa (3) Pingstveckan.

(Luk. 9:57–62)

I morgonens evangelium ser vi tre gestalter som möter Jesus. Den förste, en entusiastisk som Jesus verkar försöka få att tänka till. Den andre ställs inför Jesu direkta tilltal: Följ mig, men mannen ursäktar sig med att först måste fars begravning hållas. Den tredje måste först ta ett ordentligt farväl av familjen, den tycks vara stor och viktig. Evangeliet tvingar oss ofta att tänka efter utan entydiga slutsatser eller poängar. Ofta får man hjälp av de föregående verserna och de som följer.

Jesus hade precis ställt in siktet på Jerusalem – och det var ingen söndagspromenad. I de följande verserna sänder han ut de sjuttio lärjungarna och säger: Gå ut! Se, jag sänder er som lamm in bland vargar (Statistiken på olycksfall i sådant arbete kan inte se så bra ut). Och det är kanske själva modellen, arbetsmodellen som Jesus själv satte, i kärleken till och från sin himmelske Far, och till och från sina bröder och systrar. Det är nog hövligt att upplysa om att detta inte är någon söndagspromenad alls, i största allmänhet. Nej, detta är Guds rike å färde.

Anden verkar på så många olika sätt, till uppbrott och till hemkomst. Jesus t.o.m. förmanar de tillsynes framgångsrika lärjungarna: att det som betyder något i allt detta är att era namn är skrivna i himmelen. Och så följer evangeliet som vi får glädjas över imorgon.

I mässan får vi allt det vi behöver: Jesus återupprättar, helar och sänder sin kärlek till världen. Det får vi växa i, med vår entusiasm, med våra reservationer, framgångar och motgångar. Jesus fostrar oss till en hängivenhet i hans efterföljd, i det rike där han är Mästaren.

Låt oss bekänna våra motiverade och omotiverade behov och ta emot det han vill ge: sig själv, för dig och mig.

I hans Namn och Närvaro.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Högmässa Heliga Trefaldighets dag
(5 Mos 6:4–9, Apg. 2:24–35, Matt 11:25–27)

- Nåd och Frid, ifrån Gud vår Fader och Herren,
Jesus Kristus, vare med er alla!
- Låt oss be: Rena o Gud våra hjärtan och våra
tankar, vår kropp och vår själ, så att din Son, när
han kommer, bland oss finner en beredd boning.
Genom Jesus Kristus, vår Herre.

Det är märkligt att det som var en av de verkliga stöttestenarna från början – den om Jesu gudomliga far och Jesu totala förening med Fadern, den bränner pånytt. Den snubblar många på. Den stöttestenen är inget tillägg till förmån för gamla gubbar eller goda fadersminnen. Relationen mellan Fadern och Sonen och den Helige Ande: en gudom, är essensen i den kristna tron. Det ger ett tredubbelt fundament, långt starkare än en Gud i en enda person. Relationerna mellan de tre ger en stabilitet som vi var och en, och som kyrka, kan luta oss mot och verkligen känna att det är en fast klippa, en älskande klippa.

Fäder har här i första hand något att rannsaka sig inför. Det är i förtroende för Sonen som vi får den kunskapen. Vi kan inte börja med Fadern. Det är den nyfödde och 30 år gamle sonen som lär oss, liksom Herrens mor som är den person som inte bara burit, fött och närt Sonen, utan som var denne Far trogen hela livet.

Ingen kommer någon vart utom eller utan Sonen. *Med* Sonen får vi lära och känna en relation som fostrade och bestämde Kristus. Det är när vi gör oss små som Sonen, som söner och döttrar, som vi kan växa i tro. Här gäller inte vishet, överblick eller förståelse, här gäller att den som griper om handen, den som litar på den gudomliga, lär mer.

Detta har vi på våra breddgrader svårt för, att lita mer på något övernaturligt än socialförsäkrings-systemet eller pensionen, att det finns någon som vet mer än vad vetenskapen vet (det betyder inte att vetenskapen inte skulle kunna veta sak samma).

Och allra märkligast: detta övernaturliga älskar dig och mig, detta som är kyrkans nerv, som en far kan längta efter sin son, som en mor kan längta efter barnets far. Herrens strålande ansikte säger allt. Låt oss gripa om den handen och falla ned inför Honom och bekänna vår synd och skuld. SvPsb 336

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

– Herren vare med dig. Låt oss tacka och be Psalt 84

Morgonmessa Trefaldighetsveckan.

(Joh 11:18–27)

Jesus säger i morgonens evangelium: “Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.”

Herren för oss in i sin heliga gemenskap där döden är ett ont men i Jesu Namn är besegrad. Detta trodde Marta som en av de tidiga bekännarna. Och hon fick se det med egna ögon när hennes bror kom ut ur graven. Hos evangelisten Johannes markeras därmed ingången till Jesu eget slut och seger. För ledarna blev detta en sak för mycket. Jesus måste bort.

Det är i denna gemenskap som vi lever och andas, det finns ingen annan.

Uppenbarelsen av Faderns Son genom Anden ger en oöverträffad stabilitet i tillvaron. Inte en ensam Gud som försöker balansera allt. Ingen dualitet mellan gott och ont utan tre, i relation, beroende av varandra.

I Kristus får vi luta oss mot Fadern och ta stöd av Anden, också i de mest utsatta situationerna: i pandemitider, i stunder då relationer mellan människor rasar, då kyrkor urholkas och inte minst i tid för vittnesbörd, vare sig det är i ens eget hem, på arbetsplatsen eller i kyrkorådet (det händer att det finns sådana kyrkoråd).

Jesus är Uppståndelsen och Livet varje dag och gör varje dag värd att leva och tacka för hur osäkert och olustigt det ibland än kan se ut.

Jesus besöker oss varje dag. Vi får börja dagen i Jesu namn och be om förlåtelse. Luthers morgonbön är oslagbar då den samtidigt anknyter till vårt dop, vår död och uppståndelse med Kristus, men också till de heligas gemenskap med änglarna.

Jag ber: “Jag tackar dig Gud, min käre himmelske Fader, att du i denna natt har skyddat mig för skada och all farlighet och ber dig förlåta mig alla mina synder. Jag överlämnar mig med kropp och själ i din händer. Sänd din helige ängel till mig så att ondskan inte får någon makt över mig. Sänd din helige ängel till...”

Låt oss därför be och bekänna:

Sv Psb 77